

HOOFDSTUK I

† Will, je moet echt wat eten. Morgen spant het erom!

Jenny, een opgewekt, blond meisje, wees op het volle bord waarin Will alleen maar wat zat te prikken. Ze lachte hem bemoedigend toe. Will probeerde terug te lachen, maar dat mislukte jammerlijk. Hij scharrelde doelloos met zijn vork door het eten voor hem – zijn lievelingseten nog wel. Maar vanavond lag er een steen op zijn maag; hij was zo zenuwachtig en gespannen dat hij geen hap naar binnen kreeg.

Morgen was een belangrijke dag. De belangrijkste zelfs in zijn hele leven, want morgen was het uitverkiezingsdag.

‘Je doet het zeker in je broek.’ George legde zijn vol beladen vork, al halverwege zijn mond, weer terug op zijn bord. Hij zette zijn duimen achter de revers van zijn jasje en keek gewichtig om zich heen. George was een magere slungel, een ijverige leerling, altijd bezig met regeltjes en voorschriften, en een kei in het van alle mogelijke kanten bekijken en bespreken van een probleem – soms tot vervelens toe. ‘Vreselijk hoor, als je zo zenuwachtig bent. Het is verlamvend: je kunt niet denken, niet eten, niet praten.’

‘Ik ben helemaal niet zenuwachtig,’ zei Will snel, omdat

hij zag dat ook Arnaut zich al opmaakte voor een sarcastische opmerking.

George knikte een paar maal, alsof hij over Wills verklaring nadacht. ‘Anderzijds,’ ging hij verder, ‘een beetje spanning kan soms ook helpen. Je reacties worden feller. Dus dat je je zorgen maakt – als je je tenminste zorgen maakt – daar hoef je je dan geen zorgen over te maken, op zich. Als het ware.’

Ondanks de knoop in zijn maag moest Will lachen. George moest maar advocaat worden, hij was een natuurtalent. Hij zou morgen vast en zeker uitverkozen worden door de klerkenmeester. En misschien, dacht Will, was dat het wel wat hemzelf zo dwarszat. Hij was de enige van de vijf jaargenoten die zich zorgen maakte over de uitverkiezing, de plechtigheid die over een uur of twaalf zou plaatsvinden.

‘Natuurlijk is hij zenuwachtig!’ zei Arnaut minachtend. ‘Welke meester wil hém nou als leerling?’

‘Ach joh,’ zei Alyss. Ze gunde Will een van haar zeldzame glimlachjes. ‘We zijn toch allemaal zenuwachtig, of niet dan? We zijn toch niet stom?’

‘Nou, ik wel. Of niet!’ stotterde Arnaut. Hij bloosde toen Alyss een wenkbrauw optrok. Jenny begon te giechelen.

Typisch Alyss, dacht Will. Hij wist dat het lange gracieuze meisje allang zeker was van een plekje als leerlinge van vrouwe Pauline, die aan het hoofd stond van de diplomatieke dienst van kasteel Redmont. Net doen alsof ze ook zenuwachtig was voor morgen, en tactvol zwijgen over de domme opmerkingen van Arnaut – alles wees erop dat ze al de nodige diplomatieke vaardigheden in huis had.

Jenny ging natuurlijk naar de keukens van het kasteel,

het domein van meester Buick, de chef-kok van Redmont. Die was in het hele rijk beroemd om zijn fantastische banketten in de reusachtige eetzaal. Jenny hield van eten en van koken, en haar goedmoedigheid en opgewektheid zouden haar in de drukke keukens al snel onmisbaar maken.

Arnaut wilde naar de krijgsschool. Will keek naar zijn kamergenoot en zag hoe die zich tegoed deed aan de kalcoen, ham en aardappelen waarmee hij zijn bord had volgeschapt.

Hij was groot voor zijn leeftijd, en sterk en lenig. Weinig kans dat hij afgewezen zou worden. Arnaut was precies het type rekrut dat heer Roderick zocht. Sterk, lenig, in goede conditie. En, schoot het wat zuur door Wills hoofd, niet al te slim. De krijgsschool was voor jongens als Arnaut – zoon van eenvoudige ouders, maar lichamelijk bij uitstek geschikt om het rijk als strijder te dienen – dé entree tot het ridderschap.

Wat zouden ze voor Will uitgekozen hebben? Anders gezegd, en zoals Arnaut het formuleerde, welke meester zou hem als leerling willen?

De uitverkiezingsdag was in het leven van de kasteelpupillen bepalend voor hun verdere bestaan. Ze waren allemaal wezen, opgenomen in de liefdadigheid van baron Arald, de heer van Redmont. Meestal ging het om kinderen van ouders die in dienst van het rijk hun leven gegeven hadden; de baron beschouwde het als zijn persoonlijke verantwoordelijkheid om te zorgen voor de weeskinderen. Hij wilde hun mogelijkheden bieden om vooruit te komen in het leven.

De uitverkiezing was daarbij cruciaal.

Elk jaar konden de pupillen die vijftien jaar geworden waren, zich opgeven als aspirant-leerling bij een van de meesters van de diverse ambachten en beroepen in en om het kasteel. De normale gang van zaken was dat een kind het beroep van zijn of haar vader koos – of juist daar terecht kwam waar de invloed van zijn ouders hem of haar wist te plaatsen. Maar de kasteelpupillen kregen niet zo'n duwtje in de rug, en daarom was uitverkiezingsdag voor hen de gelegenheid waar hun toekomst bepaald werd.

De pupillen die niet uitgekozen werden, of voor wie echt geen geschikte positie te vinden was, werden geplaatst bij boerenfamilies op het platteland. Zij moesten helpen met de oogst en het vee, en waren zo via een omweg toch nog van nut voor de kasteelbewoners.

Verbannen worden naar een boerderij gebeurde maar hoogst zelden, wist Will. De baron en zijn meesters deden altijd hun uiterste best om voor elke pupil een geschikte leerplek te zoeken. Maar helemaal veilig voelde Will zich niet. Hij was maar wat bang dat morgen de stal zijn lot zou zijn.

Arnaut ving zijn blik op en lachte smalend. 'Nog steeds van plan om ook voor de krijgsschool te gaan, Willie?' vroeg hij, zijn mond nog vol kalkoen en aardappel. 'Dan zou ik zeker flink wat eten vandaag. Je zult er nog heel wat Will bij moeten toveren.' Hij lachte snorkend en Will keek hem boos aan. Een paar weken eerder had Arnaut toevallig gehoord hoe Will tegen Alyss had gezegd dat hij hoopte dat hij naar de krijgsschool zou mogen gaan. Sinds die dag was hij Will blijven treiteren. Geen gelegenheid liet hij voorbijgaan om

erop te wijzen dat Wills lengte hem volstrekt ongeschikt maakte voor de zware trainingen op de krijgsschool.

Waarschijnlijk had hij helemaal gelijk, en dat maakte het alleen maar erger. Arnaut was groot en gespierd. Will was misschien wel taai, maar klein van stuk. En misschien wel snel, en sterker dan je zou verwachten, maar hij voldeed niet aan de minimumeisen die de krijgsschool aan rekruten stelde. Tegen beter weten in was hij de afgelopen jaren blijven hopen op een groeispurt, die dan vóór uitverkiezingsdag had moeten komen. Maar die spurt was uitgebleven, en nu was de grote dag toch aangebroken.

Will zei niets terug, dus Arnaut wist dat hij zijn punt gescoord had. En dat gebeurde maar zelden. De laatste jaren hadden Will en hij vaak ruzie gemaakt. Doordat hij sterker was had Arnaut meestal gewonnen. Al was Will er af en toe in geslaagd hem snel een schop tegen zijn schenen te verkopen; om dan snel weer weg te duiken, voordat Arnaut hem te pakken kon krijgen. Arnaut was fysiek de sterkste, maar als het om een woordenstrijd ging, had hij tegen Will geen kans. Wills brein was net zo snel als de rest van zijn lijf: hij had vaak het laatste woord. Eigenlijk zorgde dat vooral voor de wrijving tussen de twee jongens. Will moest nog leren dat hij zo geen vrienden maakte.

Arnaud besloot om het er nog eens in te wrijven.

‘Voor de krijgsschool heb je spieren nodig, Willie. Echte spieren.’ Hij keek de tafel rond om te zien of iemand het daarmee oneens durfde zijn. De andere pupillen voelden de spanning stijgen en besloten zich op hun eten te concentreren.

‘Ja, vooral tussen je oren,’ antwoordde Will. Jenny schoot

weer in de lach. Arnaut kreeg een rood hoofd en stond op van zijn stoel. Maar Will was hem te vlug af. Hij was al bij de deur voordat Arnaut op zijn lange benen stond. Hij schreeuwde Will een laatste belediging achterna: 'Ja, loop maar weg, Will Zondernaam! Je bent niks en je wordt niks, want niemand wil jou als leerling!'

Buiten de eetzaal hoorde Will deze uitsmijter. Hij voelde zijn wangen donkerrood worden. Dat was de ergste pesterij, en altijd had hij geprobeerd voor Arnaut geheim te houden hoe het hem raakte; omdat hij heel goed wist dat de grotere jongen het tegen hem zou gebruiken.

Niemand wist wat Wills achternaam was. Niemand wist ook wie zijn ouders waren. Zijn jaargenoten hadden allemaal in de streek gewoond voordat hun ouders omgekomen waren, en iedereen kende hun geschiedenis; maar Will was een vondeling, naamloos uit het niets tevoorschijn gekomen. Hij was als kleine baby bij het kasteel neergelegd, in een mandje en gewikkeld in een deken, op de trap voor het weeshuis. Dat was vijftien jaar geleden. Er zat een briefje op de deken gespeld:

*Zijn moeder stierf in het kraambed
Zijn vader was een held
Zorg alsjeblieft voor hem. Hij heet Will.*

In dat hele jaar waren er maar twee wezen opgenomen. De vader van Alyss was een ritmeester, omgekomen tijdens de Slag op de Heckingse Heide, toen het Wargal-leger van Morgarath verslagen was en terug de bergen in gedreven

werd. Alyss' moeder kon het verdriet niet aan en stierf een paar weken na haar geboorte aan de koorts. Er was ruimte genoeg om de vondeling op te nemen en baron Arald was een zachtaardige man. Al was het niet helemaal volgens de regels, hij had opdracht gegeven om Will als officiële pupil van kasteel Redmont op te nemen. Als het waar was wat op het briefje stond, dat Wills vader een held was, dan was het immers logisch ervan uit te gaan dat Wills vader gestorven was bij de verdediging van het rijk. En omdat baron Arald zelf een van de krijgsheren van die oorlog was geweest, zag hij het als zijn plicht om iets terug te doen voor het offer van de onbekende vader.

En zo was Will een van de Redmontpupillen geworden. Hij werd gehuisvest, gevoed en opgeleid dankzij de goedgeefsheid van de baron. In de loop der tijd waren er leeftijdgenoten bijgekomen, tot hun jaar uiteindelijk vijf pupillen telde. Maar terwijl anderen hun ouders gekend hadden, of mensen hadden die over hen konden vertellen, wist Will helemaal niets en niemandal van zijn eigen achtergrond.

En dat was waarom hij dat verhaal had verzonnen, dat hem zijn hele vroegste jeugd overeind gehouden had. En waar hij door de jaren heen zoveel details en kleur bij had verzonnen, dat hij het uiteindelijk zelf was gaan geloven. Zijn vader, dat wist hij zeker, was een heldhaftige dood gestorven. Het sprak dus voor zich dat hij een echte held geweest was – een ridder in harnas en volle wapenrusting, die dapper streed tegen de Wargal-horden; hen links en rechts neermaaiend, tot hij ten slotte door pure overmacht zelf ten onder gegaan was. Will had zich hem zo vaak voorgesteld, groot en stoer, dat hij elk detail van zijn harnas en

bewapening kon dromen. Alleen zijn gezicht, dat had hij nooit kunnen zien.

Als dappere krijger zou zijn vader natuurlijk van hem verwachten dat hij in zijn voetsporen trad. Daarom was het heel belangrijk voor Will dat hij zou worden gekozen voor de krijgsschool. En daarom ook bleef hij zich tegen beter weten in vastklampen aan die droom.

Hij liep het weeshuis uit, de donkere binnenplaats op. De zon was allang ondergegaan. Toortsen die om de twintig meter aan de muren hingen verspreidden een flikkerend, onregelmatig licht. Even aarzelde hij. Hij had geen zin om terug te gaan naar het getreiter van Arnaut. Daar kwam alleen maar weer ruzie van – en hij wist dat hij die dan waarschijnlijk toch weer zou verliezen. George zou het probleem van alle kanten analyseren, zonder te begrijpen waar het eigenlijk om ging. Alyss en Jenny zouden hem steunen en troosten, vooral Alyss, want zij waren samen opgegroeid. Maar nu had hij even geen zin in hun medeleven, laat staan in de stoerdoenerij van Arnaut. Dus ging hij maar naar de enige plek waar hij alleen zou kunnen zijn.

Vlak bij de grote centrale donjon van het kasteel groeide een reusachtige vijgenboom, die hem al vaker tot schuilplaats gediend had. Hoogtevrees kende Will niet. Soepel klom hij de boom in, verder dan andere jongens ooit gedurfd zouden hebben. Pas helemaal bovenin, waar de takken dunner en dunner werden en onder zijn gewicht helemaal naar beneden bogen, stopte hij met klimmen.

Hoe vaak was hij hier al niet heen gevluht, om aan Arnauts pesterijen te ontkomen. Arnaut kon en durfde niet

zo snel en zo hoog te klimmen. Toen hij een gemakkelijke tak gevonden had rustte Will even uit. Hij voelde hoe de takken lichtjes heen en weer bewogen in de avondbries. Onder hem leken de wachters die de ronde deden wel kleuters, zo klein waren ze van hier. Hij hoorde de deur van het weeshuis opengaan en zag hoe Alyss naar buiten kwam. Vergeefs keek zij of zij Will op de binnenplaats zag lopen. Even aarzelde zij, toen haalde ze haar schouders op en ging weer naar binnen. De lange rechthoek van licht die de open deur over de binnenplaats spreidde verdween even plotse-ling als ze verschenen was. Vreemd, dacht Will, dat mensen er nooit aan denken om eens omhoog te kijken. Hij hoorde een zacht geritsel van veren; een uil streek een tak verderop neer. Zijn hoofd draaide rond en rond, de grote ogen zogen elk straaltje licht op. Uitdrukkingsloos keek hij Will aan. Het leek wel of de vogel wist dat hij van hem niets te vrezen had. Hij was een jager, een stille vlieger, heerser van de nacht.

‘Jij weet tenminste wie en wat je bent,’ zuchtte Will. Het beest keek hem weer even aan en klapwiekte toen weg, de duisternis in. Will bleef alleen achter met zijn eigen gedachten. Terwijl hij daar zo zat, zag hij de lichten in het kasteel een voor een uitdoven. De toortsen brandden op tot er slechts smeulende stompjes overbleven. Om middernacht zouden ze bij het wisselen van de wacht ververst worden.

Ten slotte brandde er nog maar één licht. Will wist dat dit het studeervertrek van de baron was. Waarschijnlijk zat de heer van Redmont daar nu nog te werken, lezend in rapporten en verslagen. Wills positie in de boom lag op ongeveer dezelfde hoogte als het vertrek van de baron, en hij

kon de forse gestalte aan zijn bureau zien zitten. Maar ten slotte stond ook baron Arald op, rekte zich uit en leunde naar voren om de lamp te doven. Daarna verliet hij het vertrek en ging op weg naar zijn slaapkamer op de verdieping daarboven.

Nu sliep het kasteel, behalve de wachten op de muren.

Over minder dan negen uur zou hij voor de commissie moeten verschijnen, besefte Will. Ongelukkig klom hij uit de boom. Hij zocht in de stille en donkere slaapzaal boven in het weeshuis zijn bed op, vol angst en beven voor de dag van morgen.

HOOFDSTUK 2

† Zo, kandidaten! Hierheen allemaal! En snel een beetje!

De spreker, of liever de schreeuwer van deze woorden was niemand minder dan Martin, de secretaris van baron Arald. Zijn oproep galmde door de wachtkamer. De vijf pupillen stonden ongemakkelijk op van de lange bank waar ze hadden zitten wachten. Ineens toch gespannen, nu het belangrijkste moment gekomen was, kwamen ze aanlopen. Niemand wilde als eerste door de grote, met ijzer beslagen deur, die Martin voor hen openhield.

‘Kom, schiet op!’ schreeuwde Martin weer ongeduldig. Uiteindelijk ging Alyss voorop, zoals Will al verwacht had. De anderen volgden het blonde meisje, blij dat ze achter haar aan konden lopen.

Will keek nieuwsgierig om zich heen, nu hij in de studeervertrekken van de baron stond. Nooit eerder was hij in dit deel van het kasteel geweest. In de donjon werkten de klerken, en daar waren ook de privévertrekken van de baron. Mensen van een lagere orde, zoals de pupillen, werden er zelden uitgenodigd.

De zaal was enorm groot. De zoldering torende hoog boven hen uit. Muren waren opgetrokken uit enorme blok-

ken steen, met niet meer dan een zweem van metselwerk ertussen. In de oostelijke muur was een groot venster, geheel open naar de buitenwereld, maar met massieve houten luiken die bij slecht weer gesloten werden. Het was dat raam waardoor hij gisterenavond de baron had zien zitten, besefte Will. Vandaag scheen het zonlicht breed naar binnen en belichtte de grote eiken tafel die de baron als bureau gebruikte.

‘Schiet nou eens op, zeg! Ga naast elkaar staan, netjes in een rij!’

Martin leek te genieten van zijn autoriteit. De groep schuifelde wat heen en weer tot ze een lijn vormden. Martin bekeek hen met een misprijzend mondje.

‘Op volgorde! De grootste hier aan deze kant!’ Hij wees op Arnaut. Naast hem kwam Alyss. Dan volgde George, een kop kleiner en extreem mager, met een kromme rug. Will en Jenny aarzelden. Jenny glimlachte hem toe en gebaarde dat hij eerst mocht, al was zij misschien twee centimeter langer dan hij. Jenny wist hoe vervelend Will het vond dat hij de kleinste was. Maar toen Will zijn plaats wilde innemen, nagelde Martins stem hem aan de vloer.

‘Niet jij, wat denk je wel! Eerst dat meisje.’

Jenny trok verontschuldigend haar schouders op en schoof aan naast George. Will was de laatste in de rij. Hij wenste dat Martin niet zo’n zaak had gemaakt van zijn geringe lengte.

‘Geeeeeef... acht! Kom op nou, sta een beetje rechtop! Doe tenminste alsof het je interesseert!’ ging Martin door, maar hij werd onderbroken door een diepe stem.

‘Nou nou, Martin, zo kan hij wel weer.’

De baron was ongezien binnengekomen via een deurtje achter de grote tafel. Nu rechtte Martin zijn rug, zijn magere ellebogen breed gespreid, en zijn hakken tegen elkaar gedrukt, zodat zijn O-benen extra opvielen.

Baron Arald hief zijn ogen ten hemel en zuchtte. Soms ging zijn secretaris echt te ver. De baron was een forse man, breedgeschouderd en gespierd, zoals het een ridder van het rijk betaamde. Maar iedereen wist dat hij erg veel hield van lekker eten en drinken – en dus was zijn indrukwekkende gestalte niet langer meer een en al spier.

Hij droeg een korte, goed verzorgde baard. Net als zijn haar vertoonde die de eerste grijze sporen, wat paste bij zijn leeftijd van 42 jaar. Hij had zware kaken, een grote neus en donkere, priemende ogen onder dikke wenkbrauwen. Een gezicht met gezag – maar niet onvriendelijk, dacht Will. En zijn blik verraadde verbazingwekkend veel humor. Dat was Will al eerder opgevallen, als de baron een van zijn onverwachte bezoekjes aflegde in het weeshuis, om te zien hoe het ervoor stond met de lessen en de opvoeding van zijn pupillen.

‘Meneer!’ zei Martin met luide stem, zodat de baron even ineenkromp, ‘De kandidaten zijn er klaar voor!’

‘Dat zie ik,’ zei baron Arald vol geduld. ‘Misschien wil je zo goed zijn ook de meesters binnen te roepen?’

‘Meneer!’ antwoordde Martin, terwijl hij zijn hakken tegen elkaar probeerde te slaan. Maar aangezien zijn schoenen van een zacht, soepel materiaal gemaakt waren, was die poging gedoemd tot mislukking. Een en al elleboog en knobbelsnie marcheerde hij de zaal door, naar de grote deur. Hij deed Will denken aan een haan. Toen Martin de

deurkruk in zijn hand had hield de baron hem nog even tegen.

‘Martin?’ zei hij op zachte toon. De secretaris draaide zich om en keek hem vragend aan; de baron ging op dezelfde rustige wijze verder: ‘Denk eraan: vraag ze netjes binnen. Commandeer ze niet. Daar houden de meesters niet van.’

‘Ja, meneer,’ antwoordde Martin enigszins opgelaten. Hij opende de deur. Het was duidelijk dat hij echt zijn best deed om normaal te spreken. ‘Heren, meesters, de baron is klaar.’

De hoofden van de verschillende opleidingsscholen kwamen naar binnen, zonder dat ogenschijnlijk sprake was van enige rangorde. De groepsleden respecteerden en waardeerden elkaar, daarom hadden ze weinig behoefte aan overbodig ceremonieel. Heer Roderick, de baas van de krijgsschool, liep voorop. Hij was net zo groot en breed als de baron en droeg het standaarduniform: een maliënkolder onder een witte hes met daarop zijn wapen, een scharlaken wolfskop. Hij had dat blazoen verdiend toen hij als jongeman strijd leverde met de wolvenschepen van de Skandische zeerovers, die de oostkust van het rijk teisterden. En hij droeg natuurlijk een zwaard aan zijn riem. Geen ridder zou je overdag zonder zwaard tegenkomen. Hij was ongeveer even oud als de baron, met blauwe ogen en een gezicht dat knap genoemd kon worden, als hij niet zo’n enorme en duidelijk gebroken neus had gehad. Daaronder droeg hij een reuzensnor, maar in tegenstelling tot de baron ontbrak bij hem een baard.

Daarna kwam Ulf, de paardenmeester, die was belast

met de training en verzorging van de machtige strijdrossen van het kasteel. Hij had scherpe bruine ogen, gespierde onderarmen en dikke polsen. Over zijn wollen hemd en broek droeg hij een simpel leren vest. Zachtleren rijlaarzen reikten tot zijn knieën.

Na hem kwam vrouwe Pauline naar binnen. Ze was slank en elegant, met platinagrijze haren. Toen ze jong was, was ze een schoonheid geweest, en nog steeds keken mannen naar haar om. Vrouwe Pauline had haar titel verdiend op grond van haar werk op buitenlandse zaken, en ze was nu hoofd van de diplomatieke dienst van Redmont. Baron Arald had de grootste waardering voor haar talenten. Zij was een van zijn naaste vertrouwelingen en adviseurs. Arald had meermalen gezegd dat volgens hem meisjes de beste rekruten vormden voor de diplomatieke dienst. Ze hadden meer tact dan de jongens, die naar de krijgsschool trokken. Jongens vertrouwden steeds op hun fysieke krachten om problemen op te lossen, terwijl meisjes eerder hun verstand gebruikten.

Het was misschien te verwachten dat zij op de hielen gevolgd werd door Nicolaas, de klerkenmeester. Ze hadden net nog, terwijl ze zaten te wachten totdat Martin hen zou binnenroepen, over zaken gesproken die hun allebei aangingen. Nicolaas en vrouwe Pauline waren collega's, maar ook dikke vrienden. De door Nicolaas getrainde klerken kalligrafeerden de officiële documenten en communiqués, die zo vaak door Paulines diplomaten werden afgeleverd aan vreemde hoven. Nicolaas gaf ook raad bij het opstellen van die documenten, aangezien hij zeer veel wist van wet- en regelgeving. Nicolaas was klein en mager. Met zijn alerte,

onderzoekende blik deed hij Will vaak denken aan een fret. Zijn glanzende haar was diepzwart. Hij had magere gelaats-trekken en zijn donkere ogen dwaalden voortdurend door de zaal.

Meester Buick, de chef-kok, kwam als laatste binnen. Natuurlijk had hij een dikke buik, en hij droeg een wit jasje met bijpassende koksmuts. Iedereen wist dat hij vreselijk boos kon worden. De pupillen waren altijd op hun hoede als hij in de buurt was. Hij had een rood hoofd en rossige, terugwijkende haren. Waar hij ook ging hield hij een grote houten lepel in de hand, zijn onofficiële scepter. Niet zelden was het een formidabel wapen, dat onverbiddeijk en met een luide dreun terecht kwam op het hoofd van slampampers, die niet opletten, morsten of te traag reageerden. Alleen Jennifer zag Buick als een held. Maar zij was dan ook vastbesloten om bij hem in de leer te gaan – houten lepel of niet.

Er waren natuurlijk nog meer meesters. Bijvoorbeeld de wapenmeester en de smid. Maar vandaag verschenen alleen de meesters die een plek voor een leerling hadden.

‘De meesters zijn aanwezig, meneer!’ galmde Martin. Blijkbaar was hij van mening dat zijn volume recht evenredig hoorde te zijn met de belangrijkheid van de gelegenheid.

Weer hief de baron zijn ogen ten hemel. ‘Dat had ik ook al gezien,’ zei hij. Op iets formeler toon voegde hij daaraan toe: ‘Goedemorgen, vrouwe Pauline, goedemorgen heren.’

Nadat zij hem op hun beurt gegroet hadden wendde de baron zich weer tot Martin. ‘En misschien mogen we nu beginnen?’

Martin knikte bevestigend. Hij raadpleegde een stapel formulieren die hij in één hand hield en marcheerde vervolgens naar de kandidatenrij.

‘Nou, wat staan jullie hier nog? Vooruit, de baron wacht! Wie is de eerste?’

Will wiebelde met neergeslagen ogen zenuwachtig van zijn ene been op zijn andere. Ineens kreeg hij het gevoel dat iemand naar hem staarde. Hij richtte zijn hoofd op en tot zijn niet geringe verbazing keek hij recht in de donkere, onmeetbare diepte van de ogen van Halt, de Grijsze Jager.

Will had hem niet eens binnen zien komen. Hij beseftte dat deze mysterieuze figuur door een van de zijdeuren gekomen moest zijn, terwijl ieders aandacht geheel gericht was op de plechtige entree van de andere meesters. Nu stond hij daar ineens, schuin achter de stoel van de baron, in zijn normale bruin met grijze tuniek en gewikkeld in zijn lange, grijsgroen gevlekte Jagersmantel. Bij Halt voelde je je niet snel op je gemak. Hij maakte er een gewoonte van om ineens naast je of achter je op te duiken, wanneer je dat het minst verwachtte – en nooit, nooit hoorde je hem aankomen. Bijgelovige burgers geloofden dat de Jagers de een of andere tovertruc gebruikten, die hen voor normale mensen onzichtbaar maakte. Will wist niet of hij dat moest geloven, maar zeker van het tegendeel was hij ook niet. Hij vroeg zich af waarom Halt hier vandaag opdook. Per slot van rekening was hij formeel niet een der meesters, en voor zover Will wist was hij nooit eerder bij een uitverkiezing geweest.

Plotseling keek Halt een andere kant op, en het leek wel alsof er een licht uitging. Will hoorde Martin weer praten.

Hij merkte op hoe de secretaris er een gewoonte van maakte zichzelf te herhalen, alsof hij zijn eigen echo verzorgde.

‘Nou, wie is de eerste? Wie gaat eerst?’

De baron slaakte een hoorbare zucht. ‘Misschien is het een idee als we de voorste in de rij nemen?’ stelde hij voor, alsof deze keus gebaseerd was op diepe wijsheid.

Martin knikte ernstig. ‘Natuurlijk, heer. Natuurlijk. De voorste, kom een stap naar voren en kijk de baron aan.’

Na een eerste aarzeling trad Arnaut naar voren en ging in de houding staan. De baron bestudeerde hem een paar tellen. ‘Naam?’ zei hij toen, en Arnaut antwoordde, hakkelend over de juiste manier om de baron aan te spreken: ‘Arnaut Altman, meneer, eh... heer.’

‘En waar zou jij het liefst geplaatst willen worden, jongeman?’ vroeg de baron, alsof hij niet al tevoren wist wat het antwoord zou zijn.

‘Krijgsschool, meneer!’ zei Arnaut vol overtuiging.

De baron knikte. Dat dacht hij al. Hij keek naar meester Roderick, die bedachtzaam naar de jongen keek en zijn geschiktheid beoordeelde.

‘Krijgsmeester?’ zei de baron vragend.

Normaal zou hij Roderick bij zijn voornaam noemen, en niet de formele titel gebruiken. Maar dit was een formele aangelegenheid. Ook Roderick zou de baron normaliter minder hoogdravend aanspreken. Maar op een dag als vandaag was het ‘heer’ in plaats van ‘meneer’.

De grote ridder stapte naar voren. Zijn wapenrusting en sporen rinkelden. Hij bekeek Arnaut van onder tot boven, en ging daarna achter hem staan. Arnaut draaide zijn hoofd naar hem om.

‘In de houding, jongen!’ zei meester Roderick, en de jongen staarde weer strak voor zich uit.

‘Nou, hij lijkt me sterk genoeg, heer, en ik kan altijd nieuwe rekruten gebruiken.’ Hij wreef met één hand over zijn kin. ‘Kun je rijden, Arnaut Altman?’

Een blik van onzekerheid trok over Arnauts gezicht toen hij beseftte dat deze leemte in zijn opleiding zijn uitverkiezing in gevaar kon brengen. ‘Eh, nee, meneer. Ik...’

Hij wilde eigenlijk zeggen dat de kasteelpupillen weinig kans en gelegenheid hadden om te leren paardrijden, maar meester Roderick onderbrak hem.

‘Nou ja, dat kun je nog leren.’ De grote ridder keek naar de baron en knikte éénmaal. ‘Het is goed. Ik neem deze jongeman aan als rekrut op de krijgsschool – maar met de gewone drie maanden proeftijd.’

De baron schreef iets op het vel papier dat voor hem lag en glimlachte kort naar de blije en opgeluchte jongen die voor hem stond.

‘Gefeliciteerd, Arnaut. Meld je morgenvroeg bij de krijgsschool, om acht uur precies.’

‘Ja, meneer!’ Arnaut schonk hem een lach van oor tot oor.

Hij wendde zich naar meester Roderick en boog. ‘Dank u, meneer!’

‘Bedank me nog maar niet,’ antwoordde de ridder duister. ‘Je hebt geen idee wat je te wachten staat.’

HOOFDSTUK 3

‘De volgende graag!’ riep Martin. Alyss stapte elegant naar voren. Dat ergerde Martin die haar had willen aankondigen.

‘Alyss Mannering, heer!’ zei ze kalm en rustig. En voor iemand haar iets kon vragen voegde ze er uit zichzelf aan toe: ‘En ik wil graag bij de diplomatieke dienst, als het u belieft, heer.’

Arald lachte naar het serieuze meisje. Zij straalde zelfvertrouwen uit. Die houding zou haar in de dienst van pas komen. Hij keek vrouwe Pauline vragend aan. ‘Vrouwe?’

Zij knikte goedkeurend. ‘Ik heb al met Alyss gesproken, heer. Ik denk dat ze een uitermate geschikte kandidaat is. Goedgekeurd, en geaccepteerd dus.’

Alyss maakte een kleine buiging in de richting van de vrouw die vanaf vandaag haar mentor zou zijn. Het viel Will weer op hoe ze op elkaar leken: allebei lang en elegant in hun bewegingen, allebei ernstig en serieus. Hij voelde een warm gevoel door zich heen gaan; hij wist hoe Alyss naar dit moment uitgekeken had. Ze ging weer in de rij staan. Martin, die zich geen tweede keer wilde laten verrassen, wees al naar George.

‘Kom op! Nu ben jij aan de beurt! Richt je tot de baron.’

George stapte naar voren. Zijn mond ging een paar maal open en dicht, maar geluid bleef uit. De andere pupillen keken verrast toe. George was al sinds eeuwen hun welsprekende advocaat van alle zaken, niet alleen slechte, en nu leek hij verlamd door plankenkoorts. Eindelijk kwam er iets uit zijn mond, maar dat klonk zo zacht dat niemand hem verstond. Baron Arald boog zich voorover, een hand achter zijn oor. 'Neem me niet kwalijk?'

George keek op en met een uiterste inspanning zei hij, nauwelijks hoorbaar: 'G-George Carter, meneer. Klerken-school, meneer.'

Martin, die erg gehecht was aan het protocol, haalde al diep adem om hem bestraffend toe te spreken over zijn manier van doen. Maar baron Arald onderbrak hem, tot opluchting van alle aanwezigen.

'Goed, Martin, het is goed zo.'

Martin keek enigszins verontwaardigd, maar liet het daarbij.

De baron keek naar meester Nicolaas, het hoofd van zijn klerken en juristen, en trok vragend een wenkbrauw op.

'Acceptabele kandidaat, heer,' zei Nicolaas, en voegde daaraan toe: 'Ik ken zijn werk en ik weet dat hij talent voor kalligrafie heeft.'

De baron twijfelde nog. 'Erg welbespraakt is hij niet. Dat kan nog een probleem opleveren als hij ergens moet optreden.'

Maar Nicolaas wuifde deze bezwaren weg. 'Ik weet zeker, heer, dat dat met wat training opgelost kan worden.' De klerkenmeester vouwde zijn handen en liet ze verdwijnen in de wijde mouwen van zijn toga. De baron had een gevoe-

lige snaar geraakt. 'Ik herinner me nog goed hoe we zes of zeven jaar geleden een jongen binnenkregen, net zoiets als deze knaap hier. Hij had diezelfde gewoonte om te mummelten terwijl hij zijn schoeisel bestudeerde, maar daar hebben we hem snel van afgeholpen. Een paar van onze meest verlegen pupillen zijn later voorbeelden van welsprekendheid geworden, heer, dat kan ik u verzekeren. Echte redenaars.'

De baron wilde ook iets zeggen, maar Nicolaas gaf hem geen kans. 'Het zal u misschien verbazen, heer, maar toen ikzelf zo jong was, stotterde ik verschrikkelijk. Het was werkelijk dramatisch, heer, werkelijk waar. Ik kon nauwelijks twee woorden achter elkaar zeggen zonder...'

'Nou, daar ben je inderdaad overheen gegroeid, merk ik,' onderbrak de baron hem droogjes. Nicolaas lachte. Hij boog zich voorover naar de baron. 'U slaat de spijker op de kop, heer, zoals gewoonlijk. We zullen George hier wel snel van zijn verlegenheid afhelpen.'

In zichzelf moest de baron lachen. De klerkenschool was een oase van rust in het kasteel, waar je zelden een stem hoorde, zeker niet met verheffing. Als er al gedebatteerd werd, dan was het op rustige toon. Logica en gezond verstand heersten er boven alles. Eerlijk gezegd had de baron het er bij eerdere bezoeken altijd maar een dooie boel gevonden. Echt een oefenterrein voor verlegen sprekers, ja.

'Ik geloof u dan maar op uw woord,' antwoordde hij. En zei tegen George: 'Goed, George, je bent dus aangenomen. Meld je morgenvroeg bij de school.'

George bracht zijn gewicht over naar zijn andere voet en mompelde iets. De baron boog zich weer naar voren en fronste.

‘Wát zeg je?’

George keek op en fluisterde: ‘Dank u, heer.’ Hij liep zo snel hij kon terug naar zijn plaats in de rij.

‘Nou,’ zei de baron, een beetje van zijn stuk gebracht, ‘graag gedaan, hoor.’

‘En de volgende is...’

Jenny was al naar voren gestapt, blond haar en een fris gezicht, en om eerlijk te zijn: een beetje aan de forse kant. Maar dat paste wel bij haar, op de een of andere manier. Als er een feestje in het kasteel was, dan was zij een veelgevraagde danspartner, zowel bij haar jaargenoten als bij de andere kinderen van het personeel.

‘Meester Buick, meneer!’ zei ze, terwijl ze vlak voor het bureau van de baron bleef staan. Die keek naar haar appelwangen, zag het enthousiasme in haar blauwe ogen en moest lachen.

‘Wat is er met meester Buick?’ vroeg hij plagerig.

Zij schrok toen ze zich realiseerde dat ze onbedoeld tegen het protocol had gezondigd.

‘Oh, het spijt me, meneer... baron... uwe genade,’ improviseerde ze, struikelend over haar woorden, terwijl ze zocht naar de juiste aanspreekvorm.

‘Heer!’ souffleerde Martin. Baron Arald keek hem met gefronste wenkbrauwen aan.

‘Ja, Martin, wat is er?’ vroeg hij. ‘Wat kan ik voor jóu doen?’

Martin begreep dat hij geplaagd werd. Hij wist heel goed dat zijn baas hem expres verkeerd begreep. Hij haalde diep adem en zei verontschuldigend: ‘Ik wilde, eh, u alleen maar zeggen dat deze kandidaat Jenny Dalby heet, meneer.’

De baron knikte en Martin zag tot zijn opluchting dat de baron hem al vergeven had.

‘Het is goed, Martin. Wel, Jennifer Dalby...’

‘Jenny, meneer,’ zei het weerbarstige kind.

De baron haalde zijn schouders op. ‘Zoals je wilt. Jenny, ik neem aan dat je bedoelt dat je graag bij meester Buick in de leer wilt gaan?’

‘Ja, heel graag, meneer!’ antwoordde Jenny meteen. Ze keek vol bewondering op naar de rossige, gezette kok.

Buick inspecteerde het meisje van top tot teen. ‘Tja, tja, het zou kunnen... Het zou wat kunnen worden,’ mompelde hij.

Zij lachte hem verleidelijk toe, maar meester Buick was niet ontvankelijk voor vrouwelijke listen.

‘Ik zal heel erg mijn best doen, meneer,’ zei ze ernstig.

‘Dat weet ik!’ antwoordde hij met grote stelligheid. ‘Daar zou ik anders wel voor zorgen ook. In mijn keuken wordt er niet gelanterfant en gedold, jongedame.’

Uit angst dat ze haar kansen aan het verbruiken was legde ze haar grote troef op tafel: ‘En ik heb er ook al het goede figuur voor.’

Buick kon niet ontkennen dat ze, net als hij, goed in het vlees zat.

Weer kon baron Arald een glimlach niet onderdrukken. ‘Daar heeft ze een punt, Buick,’ zei hij.

De kok was het helemaal met hem eens.

‘Ja, het figuur is wel belangrijk, meneer. Alle grote chefs zijn... gespierd.’ Hij wendde zich weer naar het meisje, nog steeds haar kwaliteiten wegend. Van hem mochten die andere meesters hun pupillen zomaar accepteren, maar de

koksopleiding was andere koek. Dat ze dat maar beseften.

‘Vertel me eens,’ vroeg hij het meisje, ‘wat doe je met een kalkoempastei?’

Jenny zond hem een stralende lach. ‘Opeten, meester!’

Buick gaf haar een tik op het hoofd met zijn houten lepel. ‘Ik bedoel natuurlijk: hoe zou je die bereiden?’

Jenny aarzelde. Daar moest ze even over nadenken. Maar meteen daarop begon ze aan een technische verhandeling over de bereiding van een culinair meesterwerk. De vier andere pupillen, de baron, de andere meesters en Martin luisterden zonder er veel van te begrijpen. Maar Buick knikte meermalen goedkeurend en onderbrak haar alleen toen ze het uitrollen van het deeg besprak.

‘Negen keer, zei je?’ vroeg hij.

Jenny knikte. Ze was zeker van haar zaak.

‘Mijn moeder zei altijd: acht keer voor de korst, en dan nog een keer uit liefde.’

Meester Buick was duidelijk onder de indruk. ‘Interessant, interessant,’ zei hij. Daarop wendde hij zich naar de baron. ‘Ik neem haar, heer.’

‘Jij zit ook altijd vol verrassingen,’ zei de baron vriendelijk: ‘Goed dan, Jennifer, meld je morgenvroeg in de keukens!’

‘Jenny, meneer!’ verbeterde het meisje hem weer, terwijl haar brede glimlach de hele zaal liet stralen.

Baron Arald lachte. Hij keek naar de kleine groep. ‘En dan rest ons nu een laatste kandidaat.’

Hij keek op zijn papier, daarna naar de wanhopige Will, en wenkte hem naar voren.

En daar stond Will dan. Zijn mond was ineens zo droog

als schuurpapier, zijn stem nauwelijks hoorbaar van de ze-
nuwen. 'Will, meneer. Mijn naam is Will.'

HOOFDSTUK 4

♦ **W**ill? Will wie?’ Martin bladerde nerveus door de papieren in zijn linkerhand, waar alle gegevens van de pupillen te vinden moesten zijn. Hij was pas vijf jaar de secretaris van de baron, Wills geschiedenis was hem geheel onbekend. Nu pas beseftte hij dat er geen achternaam vermeld stond op het formulier van de jongen naast hem. Hij was boos op zichzelf. En op Will.

‘Wat is je achternaam, jongeman?’ vroeg hij streng.

Will keek hem aan en wilde wel door de grond zakken. ‘Ik... heb... geen achternaam,’ begon hij. Gelukkig voor hem kwam de baron zelf tussenbeide. ‘Will is een speciaal geval, Martin,’ zei hij rustig. Het was duidelijk dat hij hier verder niet op door wenste te gaan. Hij wendde zich weer naar Will, en zei bemoedigend: ‘En bij welke opleiding zou jij graag ingeschreven willen worden, Will?’

‘De krijgsschool alstublieft, heer,’ antwoordde Will zo stoer als hij kon.

De baron fronste zijn voorhoofd. Will voelde zijn hoop verdampen.

‘Krijgsschool hè... Maar denk je niet dat je daarvoor een beetje te klein van stuk bent?’ Will beet op zijn onderlip. Hij had zichzelf wijsgemaakt dat als hij het maar erg ge-

noeg wilde, als hij maar in zichzelf bleef geloven, dat hij dan wel aangenomen zou worden – ondanks zijn duidelijke tekortkomingen.

‘Ik moet mijn groeispuurt nog krijgen, meneer,’ zei hij wanhopig. ‘Dat beweert iedereen.’

De baron wreef zich over zijn bebaarde kin. Hij keek naar zijn krijgsmeester. ‘Roderick?’

De grote ridder schreed naar voren, bekeek Will een paar minuten zorgvuldig, en schudde toen zijn hoofd. ‘Ik ben bang dat hij echt te klein is, en zal blijven ook, heer.’

Will voelde een kille hand om zijn hart slaan. ‘Ik ben sterker dan ik eruitzie, hoor,’ zei hij. Maar de meester was niet onder de indruk. Hij keek naar de baron, en het was duidelijk dat ook hij zich ongemakkelijk voelde. Maar hij schudde weer zijn hoofd.

‘Maar heb je dan geen tweede keus, Will?’ De baron klonk vriendelijk, bezorgd zelfs.

Will aarzelde een moment. Eerlijk gezegd had hij nooit aan een alternatief willen denken.

‘De stoeterij misschien?’ vroeg hij aarzelend.

De stoeterij, dat was waar de grote, zware strijdrossen werden verzorgd, waar de ridders op reden. Dan was er in elk geval nog een band met de krijgsschool, dacht Will.

Maar Ulf, de paardenmeester, schudde al van nee, zelfs voordat de baron hem om zijn mening kon vragen.

‘Ik kan best een leerling gebruiken, heer,’ zei hij, ‘maar deze is echt te klein. Die kan mijn paarden niet aan. Voor je het weet ligt hij op de grond.’

Will zag de baron nu als door een waterig waas. Uit alle macht probeerde hij zijn tranen tegen te houden. Dat was

wel de ultieme vernedering, afgewezen worden voor de krijgsschool en dan in janken uitbarsten, als een baby, waar de baron nog bij was ook, en al de andere meesters en zijn jaargenoten.

‘Wat kan je allemaal, Will?’ vroeg de baron.

Will pijnigde zijn hersens. Hij was niet zo heel goed in leren en zeker geen kei in talen, zoals Alyss. Hij kon ook niet zo mooi schrijven als George. En zeker kon hij geen pasteien bakken, zoals Jenny. En hij had ook niet de kracht en spieren van Arnaut.

‘Ik kan goed klimmen, meneer,’ antwoordde hij ten slotte.

Meteen beseftte hij dat dit een vergissing was. Buick de kok keek boos naar hem.

‘Ja, dat hebben we gemerkt, heer, dat dit baasje kan klimmen. Ik weet nog heel goed hoe hij laatst via een regenpijp mijn keuken binnenklom en een schaal koekjes stal die in de vensterbank stonden af te koelen.’

Wills mond viel open. Dat was niet eerlijk. Dat was al twee jaar geleden! Toen was hij nog maar een kind, het was een kwajongensstreek, meer niet.

Maar nu nam de klerkenmeester het woord. ‘Dit voorjaar klom hij naar onze studiezaal op de derde verdieping en liet twee konijnen los, terwijl er een juridisch debat gaande was. Wat een opschudding dat veroorzaakte... Verschrikkelijk!’

‘Konijnen, meester?’ vroeg de baron. Nicolaas knikte. ‘En het waren ook nog een mannetje en een vrouwtje, heer, als u begrijpt wat ik bedoel! Wat een ellende!’

Will zag het niet, maar de elegante vrouw Pauline deed een hand voor haar mond. Misschien verborg ze een geuw,

maar toen ze de hand weer wegtrok stonden haar mondhoeken nog duidelijk omhoog.

‘Tja, wij weten allemaal hoe konijnen tekeer kunnen gaan,’ zei de baron.

‘Ja, en, heer, het was ook nog eens *lente*,’ ging Nicolaas verder, voor het geval de baron zijn punt gemist zou hebben.

Vrouw Pauline moest ineens vreselijk hoesten. De baron keek in haar richting.

‘Ja, ik geloof dat we het nu wel begrijpen, klerkenmeester,’ zei hij en wendde zijn blik weer naar de terneergeslagen jongen voor hem. Will bleef kaarsrecht staan en keek strak voor zich uit. De baron kreeg medelijden met hem. Hij zag tranen in de heldere bruine ogen, tranen die alleen met wilskracht weerhouden werden van een tocht langs de wangen naar beneden. Wilskracht, dacht de baron, en herkende meteen de woordspeling. Het was vervelend dat hij de jongen hieraan moest onderwerpen, maar het was niet anders. Hij slaakte een zucht.

‘Is er dan niemand die deze knaap kan gebruiken?’ vroeg hij in het algemeen.

Een voor een keek Will alle meesters smekend aan. Hij bad dat een van hen met zijn hand over het hart zou strijken, en hem alsnog zou accepteren. Maar nee, allemaal schudden ze hun hoofd.

Tot hun verrassing was het de Grijze Jager die ten slotte de pijnlijke stilte doorbrak.

‘Er is nog iets wat u over deze jongeman moet weten, heer.’

Will had Halt nooit eerder horen spreken. Zijn stem was

diep maar zacht, met een spoortje Hiberniaans accent. Hij trad naar voren en overhandigde de baron een vel papier, dubbelgevouwen. Arald vouwde het open en las wat er geschreven stond. Toen fronste hij weer diep.

‘Weet je dit zeker, Halt?’

‘Jawel, heer.’

Zorgvuldig vouwde de baron het papier weer dubbel. Toen legde hij het op zijn tafel. Hij trommelde wat op het blad en zei: ‘Daar moet ik een nachtje over slapen.’

Halt knikte weer en deed een stap naar achteren. Het leek alsof hij oploste in de schaduwen. Will keek hem gespannen na, en vroeg zich af welke informatie de geheimzinnige man aan de baron had overhandigd. Als de meeste mensen was Will grootgebracht met het idee dat je Griuze Jagers beter uit de weg kon gaan. Ze waren geheimzinnig, ze vormden een geheim genootschap. Alles om hen was gehuld in mysteriën en raadselen – en van dat punt naar angst was maar een kleine stap.

Will vond het een akelig idee dat Halt iets over hem wist – iets wat hij belangrijk genoeg vond om vandaag aan de baron te vertellen. Vandáág. Het papier lag nog steeds op de hoek van de tafel, vlakbij, maar toch oneindig ver weg.

Ineens beseftte hij dat mensen om hem heen bewogen en dat de baron tot de anderen sprak.

‘Wel, allemaal hartelijk gelukgewenst met jullie uitverkiezing. Het is voor jullie een belangrijke dag, dus mogen jullie verder vrijaf nemen. Ga iets leuks doen. Straks krijgen jullie een feestmaal op je afdeling, met de complimenten van meester Buick hier, en dan mogen jullie de rest van de dag doen waar je zin in hebt.’

‘Maar morgenvroeg melden jullie je bij je meesters. En ik geef jullie een tip: kom niet te laat.’

Hij lachte naar de vier uitverkorenen, en wendde zich vervolgens tot Will. Hij klonk vol medeleven. ‘Will, ik laat je morgen weten wat we met jou zullen doen.’

Hij richtte zich naar Martin en wees hem de anderen de zaal uit te begeleiden. ‘En dank, jullie allemaal.’ Toen verdween hij, via de deur achter zijn bureau.

De meesters gingen voorop. Daarna kwamen de pupillen. Martin duwde ze naar buiten. Ze praatten opgewonden door elkaar heen, opgelucht, blij ook dat ze hun dromen hadden zien uitkomen.

Will kwam wat achteraan, en aarzelde toen hij de tafel passeerde – waar op de hoek nog steeds dat opgevouwen stuk papier lag. Even keek hij ernaar – alsof hij dwars door het papier de letters kon lezen. Toen voelde hij dezelfde sensatie als daarnet, dat iemand hem in de gaten hield. Hij keek op, recht in de ogen van de Jager, die nog steeds achter de stoel van de baron bleek te staan. Hij was bijna onzichtbaar, in die mantel van hem.

Will voelde een rilling van angst over zijn rug gaan en holde de zaal uit, de anderen achterna.